ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ... ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ Κανδὰλ ἔκρυψε τὸ κεφάλι μέσα στὰ χέρια του.

—Λοιπόν, ρώτησε ὁ ἱεροεξεταστής,τὶ λὲς γιὰ τὸ χαρτὶ αὐτὸ ποὺ σοῦ ἔδειξα ;

— Λέγω, ἀποκρίθηκε θλιβερὰ, ὅτι εἶχα καλύτερη ἰδέα γιὰ τοὺς ἀνθρώπους καὶ πρὸ πάντων γιὰ τὸν Λαχερπέ.

— Μπορεῖς καὶ σὺ νὰ σωθῆς, ἂν θέλης, τοῦ εἶπε ὁ ἱεροεξεταστής. Ἀπὸ σένα ἐξαρτᾶται ν' ἀποφύγῃς τὴν καταδίκη σου. Αὐτὸ μπορῶ νὰ σοῦ τὸ βεβαιώσω.

— Λοιπὸν τὶ νομίζετε, ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ κάνω γιὰ νὰ σωθῶ ; ρώτησε ὁ κόμης.

— Ἕνα τιποτένιο πρᾶγμα !

— Ἐξηγηθῆτε μου σᾶς παρακαλῶ.

— Νὰ λοιπὸν θὰ ἔφθανε νὰ ὁμολογήσετε τὸ ἔγκλημά σας.

— Μὰ πῶς θὰ μποροῦσα νὰ ὁμολογήσω ἕνα ἔγκλημα ποὺ δὲν τὸ διέπραξα ;

— Αὐτὸ δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει καὶ πολύ, ἀπάντησε ὁ ἱεροεξεταστής. Θὰ καταδικασθῆς, εἴτε ἔνοχος εἶσαι, εἴτε ἀθῶος.

Ἀπὸ τὴ συνομιλία αὐτὴ μὲ τὸν ἱεροεξεταστή, ὁ Κανδὰλ ἄρχισε νὰ καταλαβαίνῃ πολλά. Ἔβλεπε καθαρά, ὅτι ὁ Δεστραδὲς εἶχε μπῆ μέσα στὸ κελλὶ του, μὲ τὸν σκοπὸ νὰ τὸν ἐκβιάσῃ. Καὶ ἡ ὀργὴ ἔβραζε μέσα του.

— Λοιπόν, εἶπε μὲ φαινομενικὴ γαλήνη, ἂν ὁμολογήσω τὸν ἑαυτόν μου γιὰ δολοφόνο, δὲν θὰ καταδικασθῶ ;

— Ὄχι. Καὶ θὰ βρίσκεσαι πολὺ μακρυὰ ἀπὸ τὴ Βάζα αὔριο, ὅταν τὸ δικαστήριο θὰ βγάζῃ τὴν ἀπόφασί του γιὰ σένα.

— Καὶ ποιὸς μοῦ ἐγγυᾶται ὅτι θὰ εἶχα τὸν καιρὸ νὰ φύγω ; ρώτησε ὁ Κανδάλ.

— Δὲν πιστεύετε στὸ λόγο μου, κύριε ;

— Δὲν πιστεύω καθόλου.

— Λοιπὸν ἀκοῦστε. Ἡ πόρτα τῆς φυλακῆς θ' ἀνοίξῃ γιὰ σᾶς,κ' ἕνα ἄλογο θὰ σᾶς περιμένῃ. Θὰ σᾶς δώσω καὶ λεπτὰ καὶ ἕνας μόνο ἄνθρωπος θὰ σᾶς συνοδεύσῃ. Ἀλλὰ θὰ μοῦ ὁρκισθῆτε στὴν τιμή σας, ὅτι ἅμα θὰ βρισκόσαστε πολὺ μακρυὰ ἀπ' ἐδῶ καὶ σὲ πλήρη ἀσφάλεια, θὰ δώσετε στὸν ἄνθρωπο ποὺ θὰ σᾶς συνοδεύῃ ἕνα χαρτὶ μὲ τὴν ὑπογραφή σας καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτά : ***«Εἶμαι ἔνοχος· ἀλλὰ βρίσκω τὴν εὐκαιρία νὰ δραπετεύσω καὶ δραπετεύω»***. Βλέπεις, ὅτι τὸ πρᾶγμα εἶνε πολὺ ἁπλό, εἶπε ὁ Δεστραδές.

— Ἁπλούστατο, εἶνε ἀλήθεια, ἀπάντησε ὁ κόμης.

— Ὁρκίσου λοιπὸν καὶ εἶσαι ἐλεύθερος.

Ὁ Κανδὰλ σηκώθηκε ἔξαφνα ὀρθὸς καὶ μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια πάνω στὸ στῆθος του, εἶπε περιφρονητικὰ στὸν ἱεροεξεταστή :

— Ἔτσι λοιπόν, σοῦ πέρασε ἡ ἰδέα, ὅτι θὰ ἐξαγόραζα τὴ ζωή μου μὲ μιὰ τόσο μεγάλη ἀνανδρία ! Ἄτιμε μοναχέ ! Τὶ εἶνε οἱ δολοφόνοι, ὅταν ἄνθρωποι, ὅπως σὺ, γίνωνται δικασταί τους ! Φύγε ἀπ' ἐδῶ πρὶν σὲ πετάξω ἐγὼ ὁ ἴδιος ἔξω ἀπὸ τὴ φυλακή μου, τὴν ὁποία μολύνεις.

Ὁ ἱεροεξεταστὴς κάτωχρος καὶ γεμᾶτος τρόμο ἔφυγε ἀπὸ τὸ δεσμωτήριο ἀφήνοντας ἕνα μυκηθμὸ τίγρεως...

Ὁ Δεστραδὲς φεύγοντας ἀπὸ τὸ κελλὶ τοῦ Κανδάλ,πῆγε πάλι στὰ διαμερίσματα τοῦ διοικητοῦ τῆς φυλακῆς, γιατὶ νόμιζε ὅτι θὰ τοῦ ἦταν ἐντελῶς ἀδύνατο νὰ μείνῃ μόνος τὴ νύχτα ἐκείνη.

Ὁ διοικητὴς τὸν κράτησε καὶ ἔφαγαν μαζύ. Ὅταν ἐρώτησε τὸν Δεστραδὲς πῶς συνέβη νὰ ἀργοπορήσῃ τόσο πολὺ στὸ κελλὶ τοῦ κόμητος Κανδάλ, ὁ Δεστραδὲς ἀπάντησε στὸν ἴδιο ὑποκριτικὸ τόνο :

— Προσπάθησα νὰ ἐλαφρώσω τὴ θέσι του, μὰ δὲν θέλησε. Τόσο τὸ χειρότερο γι' αὐτόν... Θὰ κρεμαστῆ καὶ ἡ τιμωρία αὐτὴ τοῦ πρέπει. Μήπως δὲν εἶνε Οὐγενότος ; Ἔχω συνεπῶς τὴν συνείδησί μου ἥσυχη. Ἐργάζουμαι γιὰ τὴ θρησκεία καὶ κάθε πράξη μου δικαιολογεῖται...

Η ΔΙΚΗ

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Κανδὰλ παρουσιάσθηκε στὸ δικαστήριο, ὅπου τὴ φορὰ αὐτὴ κάθησε μόνος του στὸ ἐδώλιο τοῦ κατηγορουμένου. Ὁ Γαβριὴλ Λαχερπὲ δὲν φαινότανε πουθενά.

Πρῶτος σηκώθηκε ὁ Εἰσαγγελεὺς καὶ μέσα σὲ μιὰ νεκρικὴ σιγὴ ἄρχισε τὴν ἀγόρευσί του, ἡ ὁποία κατέληξε ὡς ἑξῆς :

«Ἂν καὶ ἡ ἀποδείξεις ποὺ ἀνέφερα γιὰ τὴν ἔνοχὴ τοῦ κατηγορουμένου εἶνε τρανώτατες, ἐν τούτοις θὰ τὸν ἀναγκάσω νὰ ὑποκύψῃ ἐμπρὸς σὲ μιὰ τρομερώτερη καὶ πειστικώτερη ἀπόδειξι ποὺ κράτησα τελευταία».

Καὶ μέσα στὴ γενικὴ φρικίασι τῆς προσοδοκίας καὶ τῆς περιεργείας ξετύλιξε ἀργὰ ἕνα χαρτὶ καὶ γυρίζοντας πάλι πρὸς τοὺς δικαστὰς καὶ τὸ ἀκροατήριο, εἶπε :

— Χθὲς ἦταν ἐδῶ καὶ ἕνας ἄλλος συνένοχος τοῦ κόμητος Κανδάλ, ὁ Γαβριὴλ Λαχερπέ. Ὁ ἄθλιος αὐτὸς τρελλός, ἀπὸ τὸν τρόμο καὶ τὴν ἀπελπισία του ἴσως, κρεμάστηκε μόνος του τὴ νύχτα μέσα στὸ κελλὶ τῆς φυλακῆς του ! Καὶ νὰ τὶ βρέθηκε ἐπάνω του :

— «***Ὁρκίζομαι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς μου, ὅτι εἶμαι ἀθῶος καὶ ὅτι ὁ κόμης Κανδὰλ εἶνε ὁ μόνος ἔνοχος !»***

Θύελλα ἀπὸ ἐπιφωνήσεις φρίκης καὶ καταρῶν σηκώθηκε μέσα στὴν αἴθουσα τῶν συνεδριάσεων.

— Θάνατος στὸν δολοφόνο ! φώναζαν ἀπὸ παντοῦ. Στὴν ἀγχόνη ὁ αἱρετικός. Ἂς τοῦ κάψουν τὰ σπλάγχνα μὲ πυρακτωμένο σίδερο.

Ὁ Κανδὰλ ἀρνήθηκε ν' ἀφήσῃ τὴν ὑπεράσπισι νὰ μιλήσῃ καὶ ὁρκίσθηκε νὰ πῆ τὰ λόγια τοῦτα μόνον :

— Περιμένω χριστιανικὰ τὴν ἀπόφασί σας, κύριοι, ὅποια κι' ἂν εἶνε. Ἂν μὲ δικάσετε κατὰ συνείδησιν σᾶς συγχωρῶ. Ἂν δὲ δικάσετε κατὰ τὸν γνωστὸ δικό σας τρόπο, τότε σᾶς λυπᾶμαι, ἀλλὰ καὶ πάλι σᾶς συγχωρῶ. Μοῦ ἀποδίδουν ἕνα ἔγκλημα ποὺ εἶνε ἀποτρόπαιο ! Ὅσοι ὅμως θὰ μὲ δοῦν νὰ πεθαίνω, θὰ μποροῦσουν νὰ κρίνουν ἂν ἐγὼ ὑπῆρξα ἄτιμος !

Τὸ δικαστήριο ἀπεσύρθη γιὰ νὰ βγάλῃ τὴν ἀπόφασί του.

Μέσα στὸ μαινόμενο ἀκροατήριο, εἶχαν σταθῆ καὶ δυὸ ἄνθρωποι ποὺ φαινόντουσαν ὅτι δὲν συμμεριζονταν τὴ γνώμη τῶν ἄλλων. Ὁ φίλος μας λοχαγὸς Ρολάνδος Φερουλλιὰκ καὶ ὁ σοφὸς χειροῦργος Ἀμβρόσιος Παρέ.

— Ἂν ὁ νέος αὐτός, ἔλεγε ὁ ἕνας, ἦταν ἔνοχος, θὰ δοκιμαζα μεγάλη ἔκπληξι, εἶπεν ὁ Φερουλλιάκ.

— Τὸν γνώρισες λοιπὸν ; ρώτησε ὁ Ἀμβρόσιος Παρέ.

— Βεβαιότατα, ἀπάντησε ὁ Φερουλλιάκ. Παίζει τόσο καλὰ τὸ σπαθί του ὥστε νὰ μὴν ἔχῃ ἀνάγκη ἀπὸ μαχαῖρι γιὰ νὰ σκοτώσῃ ἕναν ἄνθρωπο. Μολαταῦτα ὅμως, πρόσθεσε, βλέπω τόσα πράγματα στὸν κόσμο, ὥστε ἐπὶ τέλους θὰ κατανήσω νὰ σχηματίσω τὴν τρομερώτερη ἰδέα γιὰ τὸ ἀνθρώπινο γένος καὶ θὰ πιστεύω ἀπ' ἐδῶ καὶ μπρός, ὅτι κανένα πρᾶγμα δὲν εἶνε ἀδύνατον στὸν κόσμο, ἐκτὸς ἀπὸ τό...

— Ἐκτὸς ἀπὸ τί ;

— Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ νὰ ὑποχρεώσῃ κανεὶς τὸν ἀξιόλογο φίλο μας Μαθουρῖνο νὰ γίνῃ ἀσκηνής ! Ἀλλὰ σωπᾶστε τώρα, γιατὶ οἱ κόρακες καὶ οἱ γῦπες ἔρχονται... Νάτοι οἱ δικασταί... Ἂς τοὺς ἀκούσουμε...

Οἱ δικασταὶ εἶχαν συσκεφθῆ ἀλλὰ μονάχα γιὰ τὸν τῦπο. Καὶ ἡ ἀπόφασις, ἡ ὁποία διαβάσθηκε μεγαλόφωνα, κατέληγε ὡς ἑξῆς :

«***Ὁ κόμης Ράλφ Κανδὰλ καταδικάζεται : Πρῶτον, σὲ καθαίρεσι γιατὶ ἐκηλίδωσε μὲ τὴν ἀτιμία τὴν εὐγένειά του. Δεύτερον, νὰ ὑποβληθῆ στὸ μαρτύριο τῆς β ὁ τ τ α ς γιὰ νὰ ὁμολογήσῃ τὸ ἔγκλημά του. Καὶ τρίτον, νὰ ὁδηγηθῆ ἀπὸ τὸν ἐκτελεστὴ τῶν ἀποφάσεων τῆς ὑψηλῆς Δικαιοσύνης ἀπέναντι ἀπὸ τὸν πῦργο τοῦ μακαρίτη μαρκησίου τῆς Βάζας καὶ κεῖ ἐπάνω στὸ ἰκρίωμα νὰ κρεμασθῆ ἕως ὅτου νὰ πεθάνῃ !...»***

Ἀμέσως ὕστερα ὁ Ράλφ Κανδὰλ ὁδηγήθηκε στὴ φυλακή.

Ὁ κόμης καθιαμένος τώρα πάνω σ ἕνα ἀχυρένιο στρῶμα ποὺ βρισκότανε σὲ μιὰ γωνία τοῦ κελλιοῦ του σκεπτότανε. Τὸ σκοτάδι ἦταν πυκνὸ μέσα στὸ ὑπόγειο ἐκεῖνο. Αἰσθανόταν τὴ νύχτα ν' ἀνεβαίνῃ σὰν σάβανο καὶ νὰ τὸν περικυκλώνῃ ὁλόκληρον

— Νὰ πεθάνω ! ψιθύριζε· νὰ πεθάνω πριν νὰ ζήσω ! καὶ νὰ πεθάνω ἀθῶος ! Μποροῦσα νὰ ἤμουνα μεγάλος, πλούσιος καὶ ἀγαπητός. Θεέ μου, ποιὸς μὲ καταράσθηκε λοιπόν ;

Ἄκουσε γρήγορα βήματα στὶς μαρμάρινες σκάλες τῆς φυλακῆς καὶ τὸν κρότο ἑνὸς ὁρμαθοῦ ἀπὸ κλειδιά, ποὺ τοῦ φάνηκεν ἀπαίσιος.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἔχω τὴν συνείδησί μου ἥσυχη. Ἐργάζουμαι γιὰ τὴ θρησκεία...